

ငါတို့စာပေ

ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု ၏
စကားကြီးသုံးခွန်း

ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု
၏
စကားကြီးသုံးခွန်း
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးရေး
နိုင်ငံခြားရေး

စာရေးဆရာကြီးဦးနု၏ (၁၀၆)နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ငါတို့စာပေမှ ထုတ်ဝေသည်။

နိဒါန်း

၁၉၄၇ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၅၂ခုနှစ်အထိ ငါးနှစ်မျှသာ ကာလအတွင်း၌
နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုသည် ဖ.ဆ.ပ.လ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း
နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ဖြင့်လည်းကောင်း ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ပေါ်ပေါက်လာသော အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်အရေးအရာ
အမျိုးမျိုးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိန့်ခွန်းစကားများစွာပြောကြားခဲ့ပေသည်။ ထိုမိန့်ခွန်း
စကားများကို အားလုံးခြုံ၍ ကြည့်လျှင် (၁) ဒီမိုကရေစီတည်ဆောက်ရေး၊ (၂)
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးရေး (၃) နိုင်ငံခြားရေးဟူ၍ နိုင်ငံတော်ကြီး၏
တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း အဓိက အရေးကြီးသုံးပါးသည် ထင်ရှားစွာ
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။ ဤအရေးကြီးသုံးပါးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု၏
မြွက်ကြားချက်များသည် နိုင်ငံတော် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ကာလသုံးပါး
နှင့်သက်ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြည်ထောင်စုသားအားလုံးတို့သည် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
ထင်လင်း သေချာစွာ ဖတ်ရှုနလုံးသွင်းနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ငါးနှစ်အတွင်း
ဝန်ကြီးချုပ်၏ များစွာ သောမိန့်ခွန်းတို့မှ သင့်ရာသင့်ရာ အချက်အလက်တို့ကို

ထုတ်နုတ်၍ “ဝန်ကြီးချုပ်၏ စကားကြီး သုံးခွန်း”ဟူသော အမည်ဖြင့် စာတစ်အုပ်
ပြုလုပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသတည်း။

*

ဒီမိုကရေစီတည်ဆောက်ရေး ဘယ်ဘက်ကိုလိုက်မလည်း

တစ်လမ်းပဲရှိတော့သလား

ဒီအစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ဟာ လက်နက်နဲ့ သူပုန်ထပြီး

ဖြုတ်ချဖို့နည်းလမ်းတစ်လမ်းပဲရှိတော့ သလား။ ကျွန်တော်ဟာ

နဂိုရ်အားဖြင့်သွေးထွက်သံယိုမှုကို မလိုလားပေ။ အင်္ဂလိပ်တွေလက် အောက်မှာ

နေတုန်းကဆိုရင် အခြေအနေအရ လက်နက်စွဲပြီး သူပုန်ထတာကို ထောက်ခံမယ်ဆို

ရင်ထောက်ခံနိုင်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ

နေရတုန်းက ဗမာ တစ်မျိုးသားလုံး တစ်ယောက်မကျန် အင်္ဂလိပ်တွေ

ထွက်သွားရမယ်လို့ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ကြပေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ

ထွက်သွားရမယ်လို့ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ကြပေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ

ထွက်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် အင်္ဂလိပ်တွေထွက် ပေးရေး

မထွက်ပေးရေးဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အာဏာဟာ ဗမာ့လူထုကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာမရှိပဲ

ဘိလပ်ပါလီ မန်ရဲ့ လက်ထဲမှာသာ ရှိနေတာကိုး။

အခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲလား ဒီအတိုင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ဗမာတစ်မျိုးလုံး

တစ်ယောက်မကျန် ကတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဗမာ့လူထုကြီးထဲက

ထက်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်က ဒီအစိုးရကို မကျေနပ်ဘူးလို့ ဒီမိုကရေစီနည်းအရ

ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဒီအစိုးရက ပြုတ်ကျရမယ်။

ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ဖြုတ်ချနိုင်တယ်

အခြေခံအုပ်ချုပ်ရေးစည်းမျဉ်းဥပဒေရဲ့

အခန်း ၁။ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအပိုဒ်(၄)မှာ

အတိအလင်းဆိုထားပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာများဖြစ်ကြတဲ့

ဥပဒေပြုအာဏာ၊ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာ၊ တရားစီရင်မှုအာဏာတို့ ဟာ
တိုင်းသူပြည်သားများက အာဏာအပ်နှင်းတဲ့လူတွေဟာ
အစိုးရတက်လုပ်အပ်နှင်းခြင်းမခံရတဲ့ လူတွေ ဖယ်ပေးကြ အင်မတန် ရှင်းပါတယ်။
အခုအခါမှာ ဗမာနိုင်ငံမှာ ဘယ်အစိုးရကိုမဆို အဲဒီ လို ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့
ဖြုတ်ချနိုင်တယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အစိုးရအာဏာကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ လို
ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ရနိုင်တယ်။

ဘယ်လိုလူတွေလည်း

အဲဒီ လို နည်းလမ်းကြီးရှိလျက်သားနဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းနဲ့ မသွားပဲ
သူပုန်ထပြီး အာဏာ လုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ လူထုကို
မယုံကြည်တဲ့လူတွေရင်လည်းဖြစ်ရမယ်။ လူထုရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို
ဖျက်ဆီးစော်ကားလိုတဲ့ လူတွေရင်လည်းဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်ကို
ကိုယ့်ဟာကိုယ် မယုံကြည်တဲ့ လူတွေရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ နှစ်မျိုးစလုံးလည်း
ဖြစ်ရမယ်။

ကွန်မြူနစ်တို့ရဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေဟာ လူထုအင်မတန်ကြိုက်နိုင်တဲ့
ကြွေးကြော်သံတွေပဲ။ နိုင်ငံခြားပိုင် ပစ္စည်းတွေကို လျော်ကြေးမပေးပဲနဲ့ သိမ်းမယ်။
နိုင်ငံခြားတွေကို ပြန်မဆပ်ဘူး။ လယ်သီးစားခ ပြန်မပေးနဲ့ လယ်တွေကို
လယ်သမားတွေပိုင်စေ လူထုဘက်ကနေကြည့်ရင် ဒီကြွေး ကြော်သံတွေထက်
ကောင်းတာမရှိတော့ဘူး။ လူထုကြီးက ချင့်ချိန်ပြီး ဒီကြွေးကြော်သံတွေဟာ
ကြွေးကြော်ရုံသာကောင်းတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေမကဘူး။ အဟုတ်တကယ်ကို
လက်တွေ့လုပ်လို့ရ တဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေဆိုတာ ယုံကြည်ရင်
ကွန်မြူနစ်တွေနောက်ကိုလိုက်ကြမှာပဲ။ လျော်ကြေးပေး မယ် ကြွေးဆပ်မယ်
လယ်ခွန်တော်နှစ်ဆ လယ်သီးစားခ ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဖ.ဆ.ပ.လကို စွန့်ပစ်ကြ မှာပဲ။
အဲဒီ လမ်းကိုဘာဖြစ်လို့ ကွန်မြူနစ်တွေမလိုက်နိုင်ကြတာလည်း။
လူထုကိုမယုံကြည်လို့လား ကိုယ့်ကြွေးကြော်သံနဲ့ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်ကိုပဲ

ကိုယ်မယုံလို့လား နှစ်ခုစလုံးကြောင့်ပဲလား။

လူထုကြီးက ရွေးကောက်တင်မြှောက်လျှင်

ရွေးကောက်ပွဲမှာ လူထုကြီးက ကွန်မြူနစ်တွေကို

အများကြီးရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက် ကြရင် အစိုးရဖွဲ့နိုင်ရုံသာမကဘူး။ သူတို့
မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ န-အက်တလီခေါ် အင်္ဂလိပ်-ဗမာစာချုပ် ကြီးကိုလည်း
လွှတ်တော်ထဲမှာ ပယ်ချပစ်နိုင်တာပဲ။ လျော်ကြေးမပေးပဲနဲ့တောင်
နိုင်ငံခြားသားတွေ ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းနိုင်တယ်ဆိုရင် ဒီစာချုပ်ကြီးကို
လွှတ်တော်ထဲမှာ ပယ်ချဖို့ဟာ မခက်ခဲတော့ ပါဘူး။ အဲဒီ လိုလုပ်နိုင်တဲ့
နည်းတွေရှိပါလျက်သားနဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေဘာကြောင့် မလုပ်ကြသလည်း။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးထွက်သံယိုမှုကြီးကို လုပ်ရမှာပဲ ကျေနပ်မယ်ဆိုတဲ့
သဘောကြောင့်လား။

လမ်းနှစ်လမ်း

လက်နက်နဲ့တိုက်ပြီး အာဏာကို လုယူရမယ်ဆိုတာ

စာအုပ်ကြီးထဲမှာပါပေမယ့်လည်း ဒီလမ်းအပြင်
တခြားလမ်းရှိတော့ဘူးလို့ဆိုရင်တော့ မှားလိမ့်မယ်။ ကွန်မြူနစ်တို့ရဲ့
အဓိပတိကြီးဖြစ် တဲ့ စတာလင်ကတောင်မှ အင်္ဂလန်ပြည် လေဘာပါတီက ရုရှားသို့
စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ဟရီးလပ် စကီဆိုသူ ခေါင်းဆောင်တဲ့ မိတ်ဆက်အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့
တွေ့ဆုံစဉ်တုန်းက ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံကြီးသို့ ရောက်ဖို့အတွက် လမ်းနှစ်သွယ်ရှိတယ်။
တစ်လမ်းမှာ ဗြိတိသျှလမ်း အခြားတစ်လမ်းမှာ ဆိုဗီယက်လမ်း ဗြိတိသျှလမ်းမှာ
နွေးနွေးနှင့်မှန်မှန်ရောက်နိုင်တယ်။ ဆိုဗီယက်လမ်းမှာ မြန်မြန် ရောက်တယ်။
သို့ရာတွင် သွေးထွက်သံယိုမှုရှိတယ်လို့ အတိအလင်းပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့
ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

ဗြိတိသျှလမ်းဆိုတာက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ လူထုဆီက

ဒီမိုကရေစီနည်းအရ ရွေးကောက်ပွဲများဖြင့် အာဏာရအောင်ယူပြီး ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံကို ထူထောင်တဲ့နည်းဖြစ်တယ်။ ဆိုဗီယက်နည်းဆိုတာကတော့ လက်နက်စွဲကိုင်၍ အာဏာကိုအတင်းလုယူပြီး ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်တဲ့နည်းပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဇွတ်မှိတ်လိုက်ရင် မှားလိမ့်မယ်

အဲဒီ တော့ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံကို ရောက်နိုင်တဲ့လမ်းက နှစ်လမ်းရှိပါလျက်နဲ့ တစ်လမ်းထဲကို သာ ဇွတ်မှိတ်ပြီးလိုက်နေမယ်ဆိုရင် မှားလိမ့်မယ်။ ဆိုဗီယက်မှာလုပ်တာနဲ့ အတင်းလိုက်ပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း မှားလိမ့်မယ်။ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံမှာ လုပ်ရတာ က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သူ့အခြေ အနေကို ကြည့်ပြီးလုပ်ရတာ ။

ဆိုဗီယက်တို့ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်ပုန်ကန်ကြတဲ့အချိန်တုန်းက ရုရှားပြည်မှာ ဇာဘုရင်အုပ်စိုးနေတယ်။ အဲဒီ တော့ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ ဥပဒေပြုရေးအာဏာ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအစရှိတဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာမှန်သမျှဟာ ဇာဘုရင်က ဆင်းသက်တယ်။ ရုရှားလူထုကြီး က ဇာဘုရင်ကို မလိုချင်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပင်ဆုံးဖြတ်ပေမယ့်လည်း ဆုံးဖြတ်တာပဲရှိမှာပဲ။ လူထုလက်ထဲမှာ အာဏာမှမရှိပဲကိုး ဇာဘုရင်က ဘယ်မှာဖယ်ပေးမလည်း။ အဲဒီ တော့ လူထုက လက်နက်ကိုင်ပြီး အတင်းတိုက်ထုတ်ရတာ ပေါ့။

ဗမာနိုင်ငံမှာ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး

အခု ဗမာနိုင်ငံမှာ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး အချုပ်အခြာအာဏာဟာ လူထုမှဆင်းသက်တယ်။ အဲဒါကို အခြေခံအုတ်ချုပ်ရေးစည်းမျဉ်းကြီးထဲမှာ အတိအလင်းဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီ တော့ အစိုးရ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟာ ဆိုးသွမ်းလာလို့သူ့ကို ဖြုတ်ချချင်တယ်ဆိုရင် လူထုဆီမှာသွားပြီး ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ အာဏာကိုတောင်းပါ။ ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ အာဏာတောင်းတယ်ဆိုတာကတော့

တခြားမဟုတ်ဘူး။ အစိုးရအဖွဲ့မကောင်းကြောင်းကို လူထုရှေ့ချပြ လူထုက
ယုံကြည်ရင် အဲဒီ အဖွဲ့က အမတ်ဦးရေများ ပြီး အစိုးရအဖွဲ့က
အမတ်ဦးရေနည်းတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစိုးရအဖွဲ့ပြုတ်ကျ သူတို့အစိုးရ တက်ဖွဲ့
အဲဒါပဲ။ အာဏာကို သွေးထွက်သံယိုမရှိပဲနဲ့ ရအောင်ယူတယ်ဆိုတာ
ဒီနည်းရှိလျက်သားနဲ့ သွေးထွက်သံယိုနည်းကိုသာ ဇွတ်လိုက်တယ် ဆိုတာကတော့
ဆင်ခြင်တုံတရားသိပ်ပြီး ကင်းမဲ့ လွန်းရာ ကျနေတာပဲ။

ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ အာဏာယူနိုင်လျက်သားနဲ့ ဒီနည်းကိုလက်မခံပဲ
အဓမ္မနည်းနဲ့အာဏာကို လုယူတာဟာ ဆင်ခြင်တုံတရား သိပ်ပြီးကင်းမဲ့လွန်းရာ
ကျနေတာရဲ့အပြင် ပြောစရာတွေရှိပေ သေးတယ်။

အာဏာလုပွဲအတွင်းမှာ သွေးချောင်းစီးလောက်အောင်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်ရဖြတ်ရမယ်။ အဲဒီ စကားကိုပြောတာနဲ့
ဘယ်တော့မှ တိုက်ဖို့မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို အထင် မလွဲစေလိုပါ။ လူထုဆီက
တရားသေနည်းလမ်းတို့ဖြင့် အာဏာတောင်းယူရတဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်း ဟာ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီး အာဏာလုတဲ့
နည်းတစ်နည်းပဲရှိ တော့တယ်ဆိုတဲ့အခါမှာ လက်နက်ကိုင်ပြီး လုကြပါ
ကျွန်တော်ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောနေတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။
လူထုဆီက တရားတဲ့နည်းနဲ့ အာဏာကိုတောင်းယူနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကြီးလည်း
ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရှိနေတဲ့အခါ အလကားသက်သက်ဇွတ်မှိတ်ပြီး သွေး
ထွက်သံယိုလမ်းကို လိုက်နေကြတာကိုသာ ပြောတာပါ။

လက်နက်နဲ့အာဏာလုတယ်ဆိုတာ

အဲဒီ တော့ လက်နက်နဲ့ အာဏာလုတယ်ဆိုတာဟာ
အာဏာလုပွဲအတွင်းမှာလည်း သွေးချောင်းစီးလောက်အောင်
သတ်ကြဖြတ်ကြဦးမယ်။ ရှုံးမလား နိုင်မလား ဆိုတာကို မသိရသေး ခင်က
အတော်ပဲသေကျေပျက်စီးကြပြီး ရှုံးသွားပြန်ရင်လည်း အာဏာလုတဲ့လူတွေကို

နောင်ကြည် အောင်အစိုးရက နှိပ်ကွပ်ပစ်ရတာ နဲ့ အဲဒီ ရှုံးတဲ့လူတွေဟာ တော်တော်နဲ့ နလံမထူနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့လည်း အာဏာလုဖို့ စိုင်းပြင်းရတော့မယ့်ခေါင်းဆောင်ကောင်းများဟာ လက်နက်နဲ့တော်လှန်မှုကို ဗြိန်းကနဲအရင်စလိုမလုပ်ကြပဲ ...

လွယ်လွယ် ထတိုက်လို့မရဘူး

(၁) အစိုးရရဲ့အင်အားကိုလည်း အင်မတန်တွက်ကြရပါတယ်။ (၂) ကိုယ့်အင်အားကိုလည်း အင်မတန်တွက်ကြရပါတယ်။ (၃) ပြီးတော့လည်း အစိုးရကို ရန်သူတွေက အဘက်ဘက်က မရှု မလှဝိုင်းတိုက်နေတဲ့အချိန်ကိုလည်း တိကျမှန်ကန်အောင် ရွေးကြရပါသေးတယ်။ လွယ်လွယ်ပြော ပြီး လွယ်လွယ် ထတိုက်လို့မရပါဘူး။

သွေးချောင်းစီးမှုထပ်ပြီးပေါ်ဦးမယ်

အဲဒီ လိုတွက်တာတွေ အားလုံးမှန်ကန်လို့ တော်လှန်မှုကြီးဟာ နိုင်ပြီဆိုပါဦး ဘာဖြစ်မလဲ အာဏာလုပွဲအတွင်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့သွေးချောင်းစီးမှုကြီးအပြင် နောက်ထပ်သွေးချောင်းစီးမှုကြီး တစ်ခု ထပ်ပြီးပေါ်ပေါက်လာဦးမယ်။ ဒါကတော့ တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်သူတွေက ရှုံးသူတွေ မသင်္ကာသူတွေကို မည်းကနဲမြစ်ရာအတင်းလိုက်သတ်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာမယ့် သွေးချောင်းစီးမှု ကြီးပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါလောက်နဲ့မပြီးသေးဘူး

ဒါလောက်နဲ့ ပြီးပြီလား မပြီးသေးဘူး။ ဒီလူတွေကိုယ်တိုင်က အာဏာကို အတင်းလုထားရ တဲ့ လူတွေဖြစ်နေတော့ သူတို့ရဲ့ လက်ထဲကလဲ အာဏာကိုပြန်လုမှာစိုးရတဲ့အတွက် ဖိနှိပ်မှုတွေ၊ ချုပ်ချယ်မှုတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးကို လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်မှုတွေ ပျောက်ကုန်ကြမယ်

အဲဒီ အခါမှာ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့် လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်
လွတ်လပ်စွာ စည်းရုံးခွင့် ဆိုတဲ့ လူတို့ရဲ့ အကြီးဆုံး အခွင့်အလမ်းကြီးတွေဟာ
နိုင်ငံအတွင်းက ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြရမယ်။ ဒါတွေ
တင်မကသေးဘူး။ တိုင်းသူပြည်သား ရှင်လူအများမှာလည်း နေ့စဉ် နှင့်အမျှ
တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နဲ့ နေကြရလိမ့်မယ်။ ခိုးတတ်တဲ့ လူဟာ
ရိုးတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဗမာစကားပုံကို အာဏာလုထားရတဲ့လူတွေဟာ
သူတို့ရဲ့လက်ထဲကလည်း အာဏာပြန်လုလိမ့် မယ်လို့ လူတိုင်းကိုပြန်ပြီး
သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေမှာပဲ။ အဲဒီ တော့ အာဏာပြန်ပြီး အလုမခံရအောင်
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကို ပြင်းထန်နိုင်သမျှ ပြင်းထန်အောင် နေ့ရှိသရွေ့
စီမံစိုင်းပြင်းနေကြရလိမ့် မယ်။

လူဆိုတာ ထမင်းဝဝစားပြီး အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်ရတာ
လောက်နဲ့ မပြီးသေး ဘူး။ ဝဝစား ကောင်းကောင်းဝတ် ကောင်းကောင်းနေရတာ
တွေပြင် လူ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကိုလည်း တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ခံစားချင်ကြသေးတယ်။
အဲဒါကြောင့် အာဏာလုဖို့နေတဲ့လူတွေက ရွှေထမင်းနဲ့ ရွှေဟင်းတွေကို ကျွေးပြီး
ရွှေအဝတ်အစားကြီးတွေကို ဆင်မယ်ဆိုတောင်မှ လူ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ မရှိတဲ့
ဒီအဓမ္မသမားတွေရဲ့ အောက်မှာတော့ ရဟန်းရှင်လူ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ
ဘယ်နည်း နဲ့မှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး နေနိုင်ကြမယ်မဟုတ်ဘူး။

အာဏာရှူးတွေ ခလောက်ဆန်တိုင်း

နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီလိုအာဏာကို အဓမ္မလုတာကို
လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေလိုက်မယ် ဆိုရင် နောင်ကိုအာဏာလုပွဲဟာ
အစဉ်အလာဖြစ်သွားကုန်ကြမှာပဲ။ အာဏာငန်းငန်းတက်သမား တွေ
ဗမာမြေကြီးပေါ်မှာ ပေါ်လာတိုင်း တိုင်းနေပြည်သူရှင်လူအများဟာ
ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေနိုင် တော့မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအာဏာရှူးတွေ
ခလောက်ဆန်တိုင်း ရဟန်းရှင်လူပြည်သူ အများဟာ

အလကားသက်သက်ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မချမ်းမသာဖြစ်ကြရတော့မယ်။

ဘယ်ဘက်ကိုလိုက်မလည်း

အဲဒီ တော့ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးမှာ စည်းတား ထားရလိမ့်မယ်။ အဓမ္မကို ကြိုက်တဲ့လူတွေ

အဓမ္မသမားတွေရဲ့ စည်းဝိုင်းထဲကိုဝင်ကြ။ လူထုကြီး ဆီက ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့

အာဏာတောင်းယူမှုကို ကြိုက်တဲ့လူတွေ ဒီမိုကရေစီစည်းဝိုင်းထဲကိုဝင် ကြ။

ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ဝါးဝါးတော့ လုပ်မနေကြနဲ့။

ဒီလိုယောင်ဝါးဝါးလုပ်နေတာဟာ လုပ်တဲ့ လူမှာလည်း နှစ်ဘက်စလုံးရဲ့

အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ခြင်းကိုခံရမယ်။ တိုင်းပြည်မှာလည်း အကျိုး ယုတ်မယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင်တော့ ဒီမိုကရေစီဘက်ကို ရွေးပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ

ဒီမိုကရေစီဘက်ကို ရွေးချယ်တဲ့လူတွေနဲ့ အတူတူလက်တွဲပြီးပြီ။

အဓမ္မသမားတွေရဲ့ဘေးမှ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို အစွမ်းကုန်

ကျွန်တော်တို့ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်။

(၁၉၄၈ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့ည အသံလွှင့်မိန့်ခွန်း)

**** ** ***

ဒီမိုကရေစီမဏ္ဍိုင်

တတိယမဏ္ဍိုင်ကြီးကတော့ ဒီမိုကရေစီသစ်မဏ္ဍိုင်ကြီးပါပဲ။

ဒီမဏ္ဍိုင်ဟာ အခြားမဟုတ် တရားမျှတရေး ဒီမိုကရေစီမဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။
ကိုယ့်အရေး ကိုယ့်အတွက် အသက်စည်းစိမ် ထက် ကျော်လွန်မောက်ဖွိုးပြီး
တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အသဲစွဲချစ်နိုင်တာတွေ တရားမျှတနိုင် တာတွေဟာ
သာမန်လူသားတို့ ကျင့်ကြံနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ နိုင်ငံအတွင်းမှာ
ရှိကြတဲ့ ပြည်သူလူထု လူမျိုးစုအားလုံးတို့အပေါ်မှာ ထင်တိုင်းကျင့်ရင် ကျင့်လို့ရတဲ့
ပြည်သူ အာဏာကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်ဝယ်ရောက်နေလျက်နဲ့ မတရား
မမျှတမှုတွေကို ရဲရဲကြီးသုတ်သင် နှိမ်နင်းပြီး နိုင်ငံသစ်တည်ဆောက်ရေးမှာ
ကမ္ဘာကအံ့ဩချီးကျူးလို့မကုန်နိုင်တဲ့ တရားမျှတတဲ့ အခြေခံကြီးတွေကို
လူထုဆန္ဒအရ အသက်သွေးတွေအဆုံးခံပြီး ကျွန်တော်တို့ ယူကြိုးမရဖြစ်
လောက်အောင် ကွယ်လွန်သူခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဟာ တည်ထောင်ပေးခဲ့ကြတယ်။
အဲဒီ လို မဏ္ဍိုင်မျိုးတည်ဆောက်နိုင်တာဟာ နယ်နယ်ရရမဟုတ်ပါဘူး။
ဒီနိုင်ငံမှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ဖြစ် များသောအားဖြင့်
နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေဟာ အာဏာမရခင်တော့ တရားမျှတရေးဆို တဲ့
အပြောနဲ့စခန်းသွားပြီး အာဏာရကြတော့ ကိုယ့်အတွက်လည်းကောင်း
ကိုယ့်ဆွေမျိုးလူမျိုး အုပ်စုကလေးအတွက်သော်လည်းကောင်း
ကျင့်သုံးကြတာတွေဟာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရာဇဝင်မှာ အထင်အရှားပါ။ ဒါကြောင့်
ဒီလိုတွေ့ရခဲ့တဲ့ တရားမျှတရေး ဒီမိုကရေစီသစ် မဏ္ဍိုင်ကြီးကိုသာ
ပြည်သူလူထုကြီးဟာ ဆည်းပူးကြ မြတ်နိုးကြပေတော့။

**(ဗိုလ်ချုပ်အမှူးရှိသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ စာပန်တွင်
မြွက်ကြားသော မိန့်ခွန်း (၁၉၄၈ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၂ ရက်))**

